

ΑΠΟ 1ης ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ
ΤΟ ΤΟΡΠΙΛΛΟΒΟΛΟΝ 29

ΝΑΥΤΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

(μετ' εικόνων)

Κατὰ μετάφρασιν ΧΑΡΑΛ. ΑΝΝΙΝΟΥ

ΑΔΟΛΦΟΥ ΒΕΛΩ ΚΑΙ ΙΟΥΛΙΟΥ ΔΩΤΕΝ

Ο ΜΗΤΡΟΚΤΟΝΟΣ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

[Συνέχεια]

Ὁ Λαυρέντιος ἀνηγέρθη ἀποτόμως μετὰ πυρετώδους ἐξεγέρσεως :

— Λοιπόν! . . . ἀνέκραξεν, ἔζησα ἐπὶ τρεῖς μῆνας ἐκ τῶν προϊόντων κλοπῶν καὶ φόνων, τὰ ὅποια μοὶ ἐφιλοδώρει ὁ καλὸς αὐτὸς κύριος Στρόγκ! . . . Ἐγὼ ἔπια τὸ αἷμα τῶν θυμάτων ἐκείνων . . . καὶ ὅλα αὐτὰ προήρχοντο ἐκ τοῦ ἐξαιρέτου πατρὸς μου. . . Ἄ! θαυμάσια! Ὑπάρχουσι πατέρες, οἱ ὅποιοι δίδουν τὸ αἷμα τῶν διὰ τὴν θρέψωσι τὰ τέκνα τῶν. . . ὁ ἰδικός μου πατήρ δὲν ἦτο τόσῳ ἀνόητος! ἔδιδε τὸ αἷμα τῶν ἄλλων!

Ὁ Μοῦλ ἔντρομος ἐπλησίασε τὸν Λαυρέντιον.

— Σιωπήσατε, καθουχάσατε, εἶπεν.

— Νὰ καθουχάσω! εἶπεν ὁ Λαυρέντιος μετὰ φοβερᾶς ψυχραιμίας, ἀλλ' εἶμαι ἡσυχος, ἀγαπητὴ κύριε Μοῦλ, δὲν τὸ βλέπετε! καὶ διατὶ νὰ εἶμαι ἐκτὸς ἑαυτοῦ; Ὅλα αὐτὰ εἶνε τόσον ἀπλᾶ καὶ τόσον φυσικά. Ἄν εἶμαι ὀλίγον τεταραγμένος, τοῦτο προέρχεται ἐκ τῆς εὐγνωμοσύνης μου διὰ τὰς καλωσύνας αὐτάς. Αἱ συμβουλαὶ ἐκείναι καὶ αἱ γενναιοδωραὶ πόθεν προήρχοντο! Καὶ ἡ προστασία ἐκείνη! . . . ὦ, ἡ προστασία ἐκείνη!

Ἐνταῦθα ἐσταμάτησεν ἀφνης ὑπόνοιά τις ἢ μᾶλλον φοβερὰ βεβαιότης ἐπέβληεν εἰς τὸν νοῦν αὐτοῦ.

— Τί λοιπόν; ἠρώτησεν ὁ Μοῦλ.

— Οὐδέν, εἶπεν ὁ Λαυρέντιος, ἢ τοῦλάχιστον μικρὸν πρᾶγμα. Πῶς; ἔπρεπεν ἡ προστασία νὰ ἐξασκηθῆ ὑπὸ πάσας τὰς μορφάς. . . Ὅτ' ἦτο ἀτελής ἂν δὲν ἐμποδίζετο ὁ δὲ Μερὰκ νὰ μὲ φονεύσῃ ἢ νὰ μὲ πληγώσῃ εἰς μονομαχίαν! . . . Τὸ προεἶδον! . . .

— ὦ! ἀληθῶς. . . ὁ φόνος αὐτός. . . εἶπεν ὁ Μοῦλ συλλαμβάνων ἐπίσης τὴν αὐτὴν ἰδέαν.

— Λοιπόν! τί; Ἐκπλήττεσθε; . . . Ἐγὼ δὲ οὐδὲν πλέον ἐκπλήσσομαι, ἀλλὰ γελῶ!

Ταῦτα λέγων ἐμειδία καὶ ἐφαίνετο ἠρεμος ὡς παράφρων.

— Ἀρκετὰ, ἀνέκραξεν ὁ Μοῦλ, πρόεβην πολὺ, ὑπελόγησα πολὺ ἀνωτέρας τὰς δυνάμεις σου. Συνέλθετε ὀλίγον, θὰ ὁμιλήσωμεν ἄλλιν δι' ὅ,τι ὑπολείπεται νὰ πράξετε ἄλλοτε.

— Ἄ! βεβαίως, εἶπεν ὁ Λαυρέντιος, ὅταν θέλετε εὐχαρίστως.

Πυρετὸς ἰσχυρὸς ἔφλεγεν αὐτόν.

— Εἶνε ἀρχά, εἶπεν ὁ Μοῦλ προσπαθῶν ἀνωφελῶς νὰ καθουχάσῃ αὐτόν· πρέπει νὰ κατακλιθῆτε. Ὅτ' ἔλθω νὰ σὰς ἴδω αὐριον τὸ πρωί.

Ὅτε κατεκλίθη, ἡ ἐξέγερσις τοῦ Λαυρέντιου ἀντὶ νὰ κατευνασθῆ, τοῦναντίον ἐπετάθη. Ὁ Μοῦλ ἔμεινε παρ' αὐτῷ μίαν σχεδὸν ὥραν· εἶτα ἀπερχόμενος δι' ὑψηρῆσιαν ἐκάλεσε τὸν θυρωρόν, εἰς ὃν ἔδωκε τὴν ἐντολὴν νὰ ἐπαγρυπνῆ παρὰ τῷ Λαυρέντιῳ.

Τὴν πρωίαν τῆς ἐπιούσης, περὶ τὴν ὀγδόην ὥραν, ἐπανήλθεν εἰς τὴν ὁδὸν Πενθιέβρ. Ἡ κατάστασις τοῦ Λαυρέντιου εἶχεν ἔτι μᾶλλον δεινωθῆ. Ἰατρὸς προσκληθεὶς διέγνωσε πυρετὸν ἰσχυρὸν μετὰ παραληρήματος καὶ συμφορήσεως τοῦ ἐγκεφάλου.

Ἐπὶ ἓνα μῆνα ὁ Λαυρέντιος διετέλεσε μεταξὺ ζωῆς καὶ θανάτου.

Κατὰ τὸ χρονικὸν τοῦτο διάστημα, καθ' ὃ ὁ Μοῦλ μυσικὰ ἐπεδαψίλευσε περιποιήσεις τῷ πάσχοντι, ἡ ἀνάκρισις ταχέως προέβη κατὰ τοῦ Δακολάρ καὶ τοῦ Πατίν. Ἡ ἀφορῶσα τοὺς Λουβέν, Σαμουήλ καὶ Μωῦσῃν Ριχάρ καὶ τῆς Σανοῦς εἶχε σχεδὸν παραιτηθῆ.

Ἐπρόκειτο κατὰ πρῶτον νὰ βεβαιωθῆ νομίμως ἡ ταυτότης τοῦ Δακολάρ.

Ὁ Δακολάρ ἐπέμενε, παρὰ τὰς ἀναμφισβητήτους διαβεβαιώσεις τῆς Πουλχερίας, ὑποστηρίζων ὅτι ἦτο Ἰταλός, καλούμενος Ἀντώνιος Κρουζίνης. Ὅπως δ' ἀποδειχθῆ τὸ ψεῦδος, ἤρκει νὰ φέρωσιν αὐτόν εἰς ἀντιπαράστασιν πρὸς τὸν Σουσαί ἠρκέστησαν ὅμως νὰ παρουσιάσωσι τὸν Δακολάρ εἰς δεκάδα συμπατριωτῶν του, οἵτινες ἐγνώρισαν αὐτόν ἄλλοτε εἰς Γρενόβλην.

Μεταξὺ τούτων ἦν ὁ ἀρχαῖος αὐτοῦ κύριος Τ*, οὗτινος εἶχε κλέψῃ τὸ ταμειὸν. Πάντες ἀνεγνώρισαν αὐτόν ἀδιστακτικῶς ὡς τὸν Γεώργιον Δαλισιέ.

Ὁ Δακολάρ ἀνύψωσε τοὺς ὤμους, ἠρνήθη καὶ πάλιν προσθέτων ὅτι ἀφοῦ δὲν τὸν πιστεύωσι δὲν θὰ παρεῖχεν ἄλλας ἐξηγήσεις. Καὶ οὕτως ἔπαυσεν ἀπαντῶν εἰς τὰς ἐρωτήσεις τοῦ ἀνακριτοῦ, βραδύτερον δὲ καὶ ἐνώπιον τῶν συνέδρων τὴν αὐτὴν ἐτήρησε σιωπὴν.

Ὅπως δὴποτε κατηγορεῖτο διὰ τόσα ἐγκλήματα, ὥστε φοβερὰ καταδίκη ἀνεμεινεν αὐτόν.

Ὁ Πατίν, ὁ ψευδῆς Ἀγγλος, κατηγορεῖτο ἐπὶ ἀποδράσει καὶ συνεχοῇ ἐν τῇ υποθέσει τῆς δεινροστομίας Μαρμπέρ καὶ τῷ φόνῳ τοῦ δὲ Μερὰκ. Καὶ αὐτὸς ἐπίσης ἠρνεῖτο ἐπιμόνως ν' ἀπαντᾷ.

Ἡ ἀνάκρισις ἐπεραιώθη τάχιστα, ἡ δὲ ὑπόθεσις εἰσῆχθη ἐνώπιον τοῦ Κακουργιοδικείου κατὰ Νοέμβριον. Ὁ Δακολάρ ἠρνήθη ἀπολύτως νὰ συνεχισθῆ μετὰ τοῦ δικηγόρου, ὃν ὤρισεν αὐτῷ τὸ δικαστήριον. Μόνος ὁ Μοῦλ ἠδυνήθη ν' ἀποσπάσῃ παρ' αὐτοῦ λόγους τινάς. Ὡμίλησεν αὐτῷ περὶ τοῦ Λαυρέντιου.

— Καὶ πῶς εἶνε; ἠρώτησεν ὁ Δακολάρ ἡμέρας τινὰς πρὸ τῆς ἐνάρξεως τῆς δικαστικῆς περιόδου τῶν κακουργιοδικῶν.

— Καλλίτερα, εἶπεν ὁ Μοῦλ· ἡ νεότης ὑπερίσχυεν.

— Ἐύρισκεται πάντοτε εἰς τὸ θεραπευτήριον τοῦ ἱατροῦ Πουμέ;

— Ναί· κακῶς ἴσως ἐπράξα νὰ τὸν τοποθετήσω ἐκεῖ, διότι θὰ ἔχη θλιβερὰς ἀναμνήσεις. Ἄλλὰ τί σημαίνει; Ὑπέστη τόσας ἄλλας δοκιμασίας. Ἦδη ἤρχισεν ἡ ἀνάρρωσις.

— Ἄ! τόσῳ τὸ καλλίτερον, εἶπεν ὁ Δακολάρ.

— Τόσῳ τὸ καλλίτερον; ἐπανελάθεν ὁ Μοῦλ μετὰ θλιβεροῦ μειδιάματος. Καλλίτερον ὑποθέτω ν' ἀπέθνησκε, διότι ναὶ μὲν ἀναρρωνύει. . . ἀλλὰ τί θ' ἀπογείνη;

— Πῶς;

— Ναί. . . τί θὰ γείνη;

— ὦ! μὴ σὲ μέλλει, εἶπεν ὁ Δακολάρ. . . θὰ ζήσῃ, θὰ εὖρη στάδιον ὅπου δῆποτε. . . ἔχει ἀπὸ τὴν δραστηριότητά μου. . . καὶ ἀπὸ τὸ αἷμά μου εἰς τὰς φλέβας του! . . .

Ἀίφνης ἐσιώπησεν, ὡς ἀνθρώπος οὗτινος διέφυγεν ἀπόρητον, καὶ ἔρριψεν ἐπὶ τοῦ Μοῦλ βλέμμα διαπεραστικόν.

Ὁ Μοῦλ ἀνύψωσεν ἐλαφρῶς τοὺς ὤμους.

— Μήπως, ὑπέλαθεν ἀποτόμως ὁ Δακολάρ, ἐπιμένουσι νὰ μὲ καταδικάσωσι καὶ νὰ μὲ κατατομήσωσιν ὑπὸ τὸ ὄνομα Δαλισιέ; Εἶνε γελοῖον. Ἴδου οἱ τύποι! Δαλισιέ ἢ Δακολάρ ἢ Κρουζίνη τί σημαίνει, ἀρκεῖ νὰ κατατομηθῶ. Δὲν ὑπάρχει ἄρα γε μέσον νὰ ἀλλάξωσι γνώμην;

— Ἄν ἦτο δυνατόν, θὰ εἶχε γείνει ἤδη, εἶπεν ὁ Μοῦλ.

— Χάριν αὐτοῦ, ἐνοεῖς; εἶπεν ὁ Δακολάρ· ἐγὼ ὅλως ἀδιαφορῶ! Λοιπὸν δὲν γίνεται;

— Ὅχι, ἀπήντησεν ὁ Μοῦλ θλιβερῶς.

— Λυπηρόν, εἶπεν ὁ Δακολάρ, καὶ σὺ λυπᾶσαι δὲν ἔχει οὕτως; Εἶσαι καλός, τὸ βλέπω. Λοιπὸν εἶνε καλλίτερα, ἐσώθη;

— Αἶ! . . . ἐσώθη, εἶπεν ὁ Μοῦλ κινῶν μετὰ θλίψεως τὴν κεφαλὴν. . . βεβαίως τὸ σῶμα ἀναλαμβάνει δύναμιν, ἀλλὰ τὸ ἠθικὸν τίς θὰ τὸ ἐνισχύσῃ;

— Ἐγὼ! εἶπεν ὁ Δακολάρ. Φέρε τον εἰς ἐμέ. Ἐνοεῖς ὅτι πρέπει ἀπολύτως νὰ τὸν ἴδω. Μὰ τὸν Σατανᾶ! ἂν μοῦ στερήσετε αὐτὴν τὴν χάριν θὰ κάμω μεγάλα πράγματα. . . θὰ δαγκάσω τὸν δῆμιον!

— Σιώπησον! εἶπεν ὁ Μοῦλ, ἔσο ἡσυχος, θὰ τὸν ἴδης, σοὶ τὸ ὑπόσχομαι.

— Ἐπὶ τέλους!

— Βασίζομαι μάλιστα εἰς σέ, ἐξηκολούθησεν ὁ Μοῦλ, ὅτι θὰ τὸν μεταβάλης καὶ θὰ θεραπεύσης τὸ κακόν, τὸ ὅποιον ἐπροξένησες εἰς αὐτόν.

— Πολὺ καλὰ! Ἐχεις δίκαιον.

— Εἶσαι ὁ πατήρ του. . . Μὴ τὸ ἀρνέσαι εἰς ἐμέ ἀνωφελῶς! οἱ λόγοι σου θὰ ἐπιδράσωσιν ἐπ' αὐτοῦ, μεθ' ὅσα συνέβησαν, καὶ εἰς τοιαύτην ἐπίσημον στιγμὴν. Διάταξον αὐτόν νὰ ζήσῃ.

— Διάβολε! τὸ πιστεύω.